

Mladim dnem.

Bilā so, bilā nedolžnosti leta,
 Bilā, pa prešlā mi je doba sveta!
 Ko vprvič zaznal sem, da točim solzé,
 Ko vprvič spoznal sem, da vtriplje srcé,
 Poslednjič uprla
 Namé je nebeško oko
 V slovo!
 Tedaj je umrla!

Bilā je, bilā, ne bo je več,
 Prešlā je, prešlā kot blisek žaréc. —
 Oj, ne bo je več! —
 — — — — —

Včasih, ko tajni polumrak
 Spenja po zemlji svoj plašč tenāk,
 Tička mi rajska priskače z neba,
 Peva o njej mi ob robu srca:

»Zibelka gúgljava, zibelka mala
 Lahno se giblje;
 Detetu mamica jo je postlala;
 Angelj jo ziblje.

Mamica križa mu čelice milo,
 Lička celúje;
 Angeljčku daje prosèč naročilo,
 Naj ga varuje.

Angeljček pesemce rajске mu poje,
 Detece spinka;
 Mamica gleda je, srčice svoje,
 Moli za sinka.«

Tička prestane, sam sem spel,
 Sam, in krog mene pusti svet.
 Pesemca pa mi ne gré iz srca,
 Take nobeden smrtnikov ne zna.

Zibka že davno mirna stoji,
 Detece davno že v njej ne spí.
 Mamici z rok se izvilo je,
 Samo do sveta vstopilo je.
 Vendar še veje mu tajni šopot,
 Angelja milo šuštéča perot.
 Bdí še na čelu mu križevi znák —
 Mamice zlate spomin sladák.
 Krožijo z bliza mu rajski glasovi —
 Njene molitve in nje blagoslovi. —
 In srcé se mu blaženja taje,
 Vedno gorkeje, vedno slaje. —
 — — — — —
 — — — — —

Vihra se bo približala
 In grozila mi streti srcé.
 Bodi! Saj znaki se živé,
 Da me je mati križala.
 Roj divjaških črnih duhov
 Záme podira njen blagoslov.
 In ko je ni drugod rešitve,
 Rešile me materne bodo molitve.

